

[Geert-Jørgensen.]

telsesvæsen altid karakternedbrydende paa Mennesker. Den højtærede Socialminister kunde ikke lide, at jeg under Finanslovbehandlingen talte om Rente-Neuroser, og at jeg forsvarede Overlæge Schou, der havde talt om Invalidere-Neuroser og paapeget, hvorledes Invalidere virkelig skabte Neuroser. Men jeg gaar endnu videre, idet jeg er forvisset om, at al Understøttelse, hvortil der ikke er knyttet Arbejde, altid vil skabe Neuroser, idet det vil virke psykologisk ind paa Menneskesindet og Menneskekarakteren.

Det kunde den højtærede Socialminister, som sagt, ikke lide, og derfor skulde jeg have en Dukkert til. Den fik jeg ogsaa, og den kunde jeg jo ogsaa nok have Lyst til at tage lidt under Behandling.

Den højtærede Socialminister betegnede mig som Dilettant i sociale Spørgsmaal. Nu skal jeg gerne indrømme, at jeg er Dilettant, men naar den højtærede Socialminister siger det, maa han jo betegne sig selv som Kunstner, thi kun en Kunstner har dog Ret til at tale om, at andre er Dilettanter.

Den højtærede Socialminister siger, at det at rejse en Debat om disse Problemer her i Folketinget til syvende og sidst, selv om man som det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen har en Pjece som Grundlag, bliver en Dilettants prisværdige, men temmelig mislykkede Forsøg paa at spille en Hovedrolle i den Tragedie, hvor de Aktører, der kan magte Rollen, endnu ikke findes.

Er det ikke vidunderligt sagt? (Stemmer: Jo, jo, hør!). Ja, det er ganske vidunderligt sagt! Men for det første aner den højtærede Socialminister slet ikke noget om den eller de Pjecer, jeg læser. Jeg har i mere end 30 Aar studeret sociale og socialøkonomiske Problemer, og man samler jo lidt op i Løbet af saa lang Tid, ogsaa naar det gælder socialøkonomiske Spørgsmaal og Sociallovgivning. Og selv om jeg maaske ikke kan staa ved Siden af den højtærede Socialminister, er jeg dog ikke sikker paa, at han nu alligevel er den Kunstner, som han selv bilder sig ind at være — thi naar man med Sociallovgivning ikke har noget højere Formaal end at gøre Forholdene „mindre utaaalige“ for de fattige, tyder det sandelig ikke paa nogen særlig høj Kunst.

For øvrigt var det Tidspunkt, paa hvilket den højtærede Socialminister tog mig i Skole, fordi jeg havde forsvaret en Mand, der havde talt om Invalidere-Neuroser, ganske ejendommeligt. Den højtærede Minister gjorde sig skyldig i en Fejltagelse til, da han sagde, at det var mig,

der rejste Debatten om dette Spørgsmaal — man faar i alt Fald det Indtryk, at det var den højtærede Ministers Mening, naar man læser hans Tale i det stenografiske Referat. Men det var slet ikke mig, der rejste Spørgsmaalet, det var tværtimod en af den højtærede Socialministers Partifæller, det ærede Medlem Hr. Sneum, gennem et Angreb paa Overlæge Schou.

Det er altsaa en Fejltagelse, men den højtærede Minister er rimeligvis blevet taget i Nakken af sin Partifælle (*Socialministeren* [Steincke]: Nej!). Sagen er nemlig den, at den højtærede Minister i sin Fremsettelsestale — tror jeg det var — selv havde talt om Rente-Neuroser og sagt, at det gjaldt om at begrænse de ikke ualmindelige Rente-Neuroser. Han forudsætter altsaa selv, at der findes Rente-Neuroser; thi for at en Ting skal kunne begrænses, maa den være til, og naar de ikke er ualmindelige, maa de være almindelige. Det vil altsaa sige, at der ligger en meget stor Fare i hele dette Forsørgelsesvæsen, hvad den højtærede Socialminister har indrømmet paa Forhaand.

Jeg synes derfor slet ikke, der var nogen Grund for den højtærede Minister til særlig at tage mig i Nakken af den Grund. Men jeg maa, som sagt, forudsætte, at hans Partifælle har taget ham i Nakken. (*Socialministeren* [Steincke]: Jeg har jo sagt nej!). Ja, den højtærede Minister har jo ikke den Ro og Selvbesindelse, at han kan vente, til jeg er færdig med at tale. Saa har han jo ganske ubegrænset Ordet i denne Sal. Det er den vidunderlige, dejlige Forret, en Minister har, medens vi andre er indskrænkede til den øvrige Retsorden.

Med Hensyn til det Kompleks, vi her staar overfor, havde jeg egentlig tænkt til at begynde med at yde den højtærede Socialminister en vis Anerkendelse for dette Arbejde. Det er i alt Fald sikkert nok, at det er nu en Gang den højtærede Socialminister, der har udarbejdet eller ladet udarbejde disse Lovforslag, og i hvert Fald er der ingen anden, der har gjort det eller kunnet gøre det. Jeg vil gerne indrømme, at det er et stort Arbejde, og ogsaa, at der er meget godt og fornuftigt i det.

Det er Fattigloven af 9. April 1891, der opstaar, om jeg saa maa sige, i ny Skikkelse. Hele dette Forsørgelsesvæsen hviler jo paa Grundlovens § 82, der tilsiger alle dem, der lider Nød og ikke kan forsørge sig selv, Hjælp fra det offentlige mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Loven nu en Gang paabyder, og de Forpligtelser, som